

Прочее не е никакъ така, както е печатано въ биографията на Раковски, че той (Раковски) съ Икономова заедно издали тази брошура въ Букурещъ, защото Икономовъ прие отъ Раковски само ржкописа, отиде въ Букурещъ да я напечати, и отъ тамъ замина за Болградъ, гдѣто постъпилъ като професоръ въ болградската гимназия.

Наскоро слѣдъ това Раковски замина за Браила, Галацъ и Одеса. „Дунавский Лебедъ“ остана върхъ мене да го редактирамъ и издавамъ, това трая нѣщо два-три мѣсеци, и Раковски се завърна пакъ въ Бѣлградъ и продължи редактиранieto и издаването на вѣстника.

IV.

Възшествието на князь Михаила Обреновичъ на сръбский прѣстолъ.

Прѣзъ 1862 година князь Михаилъ Обреновичъ, който, слѣдъ смъртта на баща си Милоша, бѣше възлѣзълъ като наслѣдникъ на сръбский прѣстолъ, намираще вътрѣшното и вънкашно положение на Сърбия несъобразно съ неговитѣ политически възглѣдове. До тогава Сърбия се управляваше по Устава за княжеството Сърбия отъ 1838 година. Този уставъ бѣше подаренъ на князь Милоша съ *султанский хатишерифъ*, който урѣждаше подробно вътрѣшната администрация на Сърбия, и който прѣдставляваше Сърбия не по-вече отъ единъ автономенъ турски пашалъкъ. Князь Михаилъ искаше да положи Сърбия съвсѣмъ на друга основа.

Спорѣдъ статистическия преглѣдъ, Сърбия имаше, по това врѣме, около единъ милионъ жители, между които имаше едно крупно число българи и нѣщо по-малко румъни. Българский елементъ се намѣрваше главно въ югоисточнитѣ окръжия т. е. окръжията покрай границата на България, а румънитѣ покрай Дунава т. е. въ окръжията Пожеревацко и Неготинско. Освѣнъ тѣзи имаше около